

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 50.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940116704/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

sket Verden fordi den er den Stærkeste. I Riddertiden blev Ideen om Skjønhedens Herredømme levende, men den blev opfattet i sandelig, istedetfor i aandelig Forstand, og dens Virkning var forgængelig, som alt det Jordiske. Dog, Ideen selv var udødelig, som alt det Guddommelige. Viser der sig nu ikke i denne almindelige Stræben efter Enhed et dybt Savn? En Enhed forudsætter jo en Forening af forskellige Elementer. Mand, Kvinde, er intet Heelt for sig, men ved en aandelig Forening bliver hver et Menneske i Ordets ædleste Forstand: Gud skabte Mennesket i sit Billede. Var det nu kun Kvindens Bestemmelse, at være Mændenes Husholdersker, eller et smukt Legetoi, hvormed de beskæftigede sig i ledige Timer, da vilde Menneskeslægten aldrig opnaae nogen Enhed. Men saaledes er det ikke! Elementerne til noget uendeligt Herligt ligger i vor Natur, men skjult, som Aladdin's Lampe, der kunde ligge i Bjergets Hule i Aartusinder, hvis ikke en af Skjæbnen begunstiget Haand havde hævet den, som i de gamle Eventyr, hvor Feen sover i det fortryllede Slot, bevogret af en Troldmand. Saaledes ligger Spiren til det guddommelige Liv i os, begravet i vor Sjæl. Lad os luge det Ukrud af, som er opvoxet derover, plante Spiren hen i Oplysnings Solskin, og den vil snart udfolde sig til den yndigste Blomst.

Da først, naar Kvinden er opvaagnet til selvbevidst Liv, da lader den store Idee om Menneskeslægtens Enhed sig realisere, ved en aandelig Forening mellem hende og Manden. Ikke ved at de pærres i Ægteskab, som Kortene i Sortepeer! En saadan haandgribelig Forening mener jeg ikke. I et frit aandeligt Samliv maae de forskellige Naturer idelig tabe sig i hinanden, for at vende berigede tilbage til sig selv. Kvinden maa tilegne sig Mandens aandelige Realitet, da ellers hendes indre Liv let bliver en skøn Phantasieskabning, uden sikabende Kraft og Selvvirksomhed. Selv maa hun bevare sin Sjæl som et reent Speil, hvori han kan see Idealet. Hun maa aldrig tabe sig i det Materielle, men hæve ham med sig derover. Den levendegjørende Aand, den høie Begeistring og barnlige Tro ere Grundtonerne i hendes Væsen, som han maae tilegne sig, hvis hans Character skal opnaae nogen sand Enhed. Man kan jo ikke spille det simpleste Musikstykke paa et Claveer, hvor enten Bassen eller Discanten mangler; men en Forening af begge er istand til at frembringe den skønneste Harmonie.